

VANESSA LEN

JENOM NESTVŮRA

*Každý příběh má svého hrdinu
a svou nestvůru. A ona není hrdinka...*

COO
BOO

Jenom nestvůra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Vanessa Len

Jenom nestvůra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VANESSA LEN

JENOM
NESTVŮRA

COO
BOO

Přeložila Petra Badalec

ONLY A MONSTERS (Only a Monster 1)

Copyright © 2022 by The Trustee for Vanessa Len Trust

All rights reserved.

Cover © Eevien Tan, 2022

Translation © Petra Badalec, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7661-599-1

ISBN e-knihy 978-80-7661-601-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-602-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-600-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro mou rodinu s láskou

PROLOG

Když bylo Joan šest, rozhodla se, že až vyroste, stane se Supermanem. Řekla tátovi, že potřebuje kostým, aby mohla trénovat. Táta nikdy neschvaloval utrácení, ale namaloval na jedno Joanino modré tričko veliké S a našel utěrku, kterou mohla použít jako plášť. Joan v tomhle úboru chodila spát večer co večer.

„Tak Supermanem?“ odfrkla si babi, když za ní toho léta Joan přijela do Londýna. „Ty nejsi hrdina, Joan.“ Důvěrně k ní sklonila svou prošeďivělou hlavu. „Jsi nestvůra.“ Slovo *nestvůra* vyslovila, jako by to byla nějaká zvláštnost, třeba jako být elf.

Babička pro ni připravovala postel v pokoji pro hosty a Joan jí pomáhala s povlékáním polštářů. Pokoj voněl jako čerstvě vyprané prádlo. Do posledního koutku ho plnilo ranní slunce.

„Nestvůry vypadají většinou jako obří pavouci,“ řekla Joan. „Nebo jako roboti.“ Viděla dost animovaných pohádek na to, aby to dobře věděla. Babi občas vtipkovala, aniž by se u toho usmívala. Možná to teď bylo taky tak.

Babiččiny oči ale nejiskřily potlačovaným vtípkem. Byly vážné. „To jsou nestvůry jen naoko,“ řekla. „Opravdové nestvůry vypadají jako ty a já.“

Joan a babička si ve skutečnosti nebyly zas tak podobné.

Joan toho podědila víc spíš po příbuzných z tátovy strany – Changových. Táta se přistěhoval do Anglie z Malajsie v osmnácti. Měl kulatý, pihovatý obličej, úzké oči a hladké černé vlasy přesně jako Joan.

Babička vypadala spíš jako máma na starých fotkách. Měla kudrnaté vlasy, které jí od hlavy odstávaly a připomínaly obláček, a zelené oči, které se v její tváři zdály až příliš pronikavé. Někdy Joan zahlédla v odrazu zrcadla ten samý podezřivý výraz ve své vlastní tváři. *Huntovský výraz*, tak mu babi říkala.

Babička uhladila přehoz a posadila se na kraj Joaniny postele. Tím se ocitla ve stejné výšce jako její vnučka.

„Nestvůry jsou ale zloduší,“ nadhodila Joan skepticky. V animovaných pohádkách číhaly nestvůry pod postelemi a smály se příšerným smíchem, který trval příliš dlouho. Pojídaly lidi. Paní Elleryová ve škole Joan řekla, že Číňané jedí kočky. V tu chvíli se Joan cítila trochu jako zloduch – zároveň v sobě ale měla tu stejnou bublinku vzdoru, kterou pociťovala i teď. Ona taková nebyla. Nebyla.

Babi se z nějakého důvodu usmála. „Někdy mi připomínáš svou maminku.“

Joan nevěděla, jak má tohle souviset s příšerami. I tak ale zadržela dech a doufala, že babi řekne ještě něco. Máma umřela, když byla Joan ještě miminko, a babička o ní mluvívala jen málokdy. Doma měli nad televizí a na zdi v obýváku máminy fotky. Babi ale v domě žádné fotky neměla. Místo nich tam byly malby polí a starých zřícenin.

„Táta říkal, že byla chytrá,“ nadhodila odvázně Joan.
„Velmi.“ Babička odhrnula Joan vlasy z obličeje. „Chytrá a tvrdohlavá. Taky ničemu nevěřila, dokud neměla důkaz.“

Než se Joan mohla zeptat, co tím myslí, natáhla se babi do vzduchu nad nimi, jako by z neviditelného stromu trhala jablko. Joan se vztyčily chloupky na krku, ačkoli nedokázala říct proč.

Když babi rozevřela ruku, držela v ní něco, co se v ranním slunci třpytilo jako zlato. Byla to mince, nepodobala se ale žádné, kterou Joan kdy předtím viděla. Na jedné straně byl okřídlený lev, na druhé koruna.

„Vím, jak jsi to udělala,“ prohlásila Joan. Říká se tomu *iluzionistická manipulace*. Joanina sestřenice Ruth jí ukázala, jak se to dělá s knoflíkem. Předmět se objevuje a zase mizí tím, že ho člověk přemísťuje mezi prsty a dlaní.

Babička dala Joan minci do ruky. Byla těžší, než vypadala. „Můžeš mi to ukázat?“ řekla. „Můžeš ji nechat zmizet?“

Ruthin trik nebyl jednoduchý. Joan se povedlo ho správně provést jenom dvakrát a mezitím jí knoflík nejmíň stokrát upadl. Babiččina tvář byla ale plná očekávání, a tak si Joan strčila minci do rýhy mezi palcem a ukazováčkem a snažila se ji tam usadit.

„Ne,“ odporovala babi. „Tak, jak jsem to udělala já.“ Přesunula minci na střed Joaniny dlaně a zavřela jí přes ni prsty. „Tak, jak to dělají nestvůry.“

To já ale nejsem, pomyslela si Joan. *Já nejsem zloduch*. A babi taky ne. Joan s babi trávila každoročně skoro celé léto, kam až její paměť sahala. Když měla noční

můry, babi u ní sedávala. Když našla v parku zraněného ptáčka, babi ho zabalila do šály a starala se o něj, dokud znovu nedokázal vzlétnout. Takový člověk není nestvůra.

Joan se soustředila na váhu mince ve své dlani, až ji úplně přestala cítit. Rozevřela prsty a ukázala babičce prázdnou dlaň.

Babi jí věnovala vřelý úsměv. „Tak, jak to dělají nestvůry,“ přitakala souhlasně. Pak dodala: „K tomuhle triku se váže jedno pravidlo.“

„Pravidlo?“ zeptala se Joan. Doma s tátou měli pravidla o tom, co se smí a nesmí. Krást bylo špatné. Pomáhat lidem bylo správné. Lhaní bylo špatné. Poslouchat učitele správné.

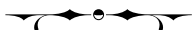
Huntovi měli pravidla také, zdálo se ovšem, jako by se domluvili na úplně jiných. Kradení ani lhaní zas tak velký problém nepředstavovalo – pokud jste to ovšem dělali cizím. Splácet dluhy bylo správné. Být loajální své rodině bylo správné.

„Skrýváme se všem na očích,“ řekla babi. „Víš, co to znamená?“

Dům kolem nich se zdál nesmírně tichý. Dokonce i ptáčci za oknem přestali cvrlikat. Joan zavrtěla hlavou.

V babiččině výrazu byla pořád vřelost, teď ale zvažněla. „Znamená to, že nikdo nesmí vědět, kdo Huntovi skutečně jsou,“ řekla. „Co jsi ty sama.“ Ztišila hlas. „Nikomu nikdy nesmíš o nestvůrách říct.“

JEDNA

Joan si uhladila vlasy a naposledy se zkontrolovala v zrcadle na chodbě v horním patře. Dneska měla rande. S Nickem. Její pohled v zrcadle byl rozněžnělý a šťastný. Joan s ním celé letní prázdniny dobrovolničila v muzeu. Celé léto se jí hrozně líbil, jenže v práci se Nick líbil snad úplně všem.

Včera ji pozval na rande, kousal si u toho ret a byl celý nervózní, jako by se snad bál, že ho odmítne. Jako by se jí srdce nezadržávalo, už jen když spolu byli v jedné místnosti.

Teď se spolu chystali strávit celý den, který začne v kavárně na Kensington High Street. Joan mrkla na mobil. Má ještě hodinu.

Upřímně řečeno byla taky trochu nervózní. Nervozita se v ní mísila s nedočkavostí jako před jízdou na horské dráze. Ona a Nick si během léta byli čím dál blíží, teď to byl ale začátek něčeho úplně nového.

Zdola se ozval smích a Joan se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Její bratranec a sestřenice už byli vzhůru. Jak scházela ze schodů, obklopilo ji jejich známé, uklidňující hašteření.

„Nejlepší zfalšovaná malba v Národní galerii,“ říkal právě její bratranec Bertie.

„To je hračka,“ broukla sestřenice Ruth. „Monetův Rybník s lekníny.“

„Ten není zfalšovaný!“ oponoval Bertie.

„Nemám co dodat.“

„Nemůžeš prostě říct jakoukoli náhodnou malbu!“

Když Joan scházela posledních pár schodů, široce se usmívala. Po většinu roku žila se svým tátou v Milton Keynes. Milovala tamní poklidný život, ale tohle zbožňovala taky – ruch a shon babiččina domu. K babi jezdila vždycky na léto a pokaždé se na to těšila.

Ruth seděla v kuchyni na rozbitém radiátoru pod oknem. Bylo jí sedmnáct, takže byla o rok starší než Joan, dnes ráno svým zjevem ale připomínala malou holčičku. Měla na sobě šedé flanelové kalhoty od pyžama a tričko s Transformery a logem Decepticonů: velkou, zobákovitou hlavou robota. Obličej jí rámovaly tmavé kudrny.

„Máme v kredenci ještě nějaký čaj?“ ptala se Ruth Bertieho.

Ten se natáhl, aby se podíval, zatímco po očku pořád sledoval rajčata a houby, které smažil na pánvičce. „Jenom ten kouřovej, co si dává strejda Gus.“ Bertie byl oblečený, jako by byla dvacátá léta předchozího století a on se chystal na výlet lodí po Temži. Na černých vlasech mu trůnil slamák. Všichni Huntovi měli poněkud excentrický vkus.

„Tak ten je pěkně...“ Ruth se zarazila, protože si všimla Joan, která stála ve dveřích. Prohlédla si Joaniiny nové šaty a uhlazené vlasy a na tváři se jí pomalu rozhostil širokánský, potěšený úsměv.

„Ruth,“ napomenula ji Joan. „Nezačínej zase.“

To už Ruth ale povykovala: „A heleme se!“

„Máš pracovní pohovor?“ zeptal se Joan Bertie. „Já myslel, že pořád dobrovolničíš v muzeu.“

„Mám dneska s někým domluvenou snídani,“ odpověděla Joan. Už teď byla rudá jako rak. Cítila to.

„Slečna se nám vyfikla, protože má rande,“ houkla Ruth. Položila si dlaň na srdce. „To je vrchol nerdí romantiky. A po snídani jdou do muzea V & A! Budou spolu koukat na středověké tkaniny!“

„Jaká nerdí romantika?“ protestovala Joan, ale nemohla si pomoci a znovu se usmála. „Ve V & A je hromada dalších zajímavých věcí. Třeba historické tapety... nebo keramika...“

„Milostný příběh století,“ utahovala si z ní Ruth. Opřela se o okno a dál se držela za srdce. „Dva nadšenci do historie spolu přes prázdniny otročí v muzeu. Když spolu jednoho dne vytírají podlahu, jejich pohledy se přes mopy střetnou...“

Joan si odfrkla a popošla k Ruth, aby jí z talíře štípala kousek nedojedeného toustu. „Mohli byste se tam někdy stavít a pomoci nám,“ řekla oběma. „Je tam fakt sranda. Tuhle jsme se učili, jak vyspravit rozbitou keramiku.“

„Já si tě snad jednou nahraju a pustím ti to, aby ses slyšela,“ řekla Ruth. Pažemi naznačila ztuhlé pohyby robota. „Já jsem Joan. Miluji veřejně prospěšné práce. Jsem tak čestná, že přecházím zásadně jen na zelenou.“

„Jo. Přesně takhle zním,“ opáčila Joan.

Ruth se zakřenila. Byla sice o rok starší než Joan, jejich vztah byl ale vždycky tak nějak převrácený. Ruth

vnímala pravidla jako problém ostatních lidí. To Joan jí vždycky dělala starší sestru – vytahovala jí z kapes ukradené drobnosti a vracela je do regálů a tahala Ruth na opačný konec ulice, aby mohly přejít po přechodu.

Ty seš taková naše slušňačka, vid', dobírala si ji Ruth, myslela to ale dobře. Znaly se příliš dlouho na to, aby si myslely, že jedna druhou dokážou změnit.

„Tak to vyklop,“ řekl Bertie Joan a znělo to zrovna tak vřele. Celou pánev s houbami a rajčaty postavil na kuchyňský stůl. „Řekni nám všechno.“

„Jasně, dovol nám zprostředkovaně prožít nerdí romanci,“ přisadila si Ruth.

Joan líně nakopla jednu z Ruthiných bot. „Líbí se mi,“ řekla oběma.

„No neke,“ odvětila Ruth se shovívavou trpělivostí někoho, kdo musel básnění o Nickovi poslouchat celé léto. Natáhla se po jedné z hub na pánvi.

„Zbytek už víte. Dneska si spolu dáme snídani. A pak se projdeme do V & A.“

„Hm hm,“ přitakala Ruth. „A pak vy dva šprti proklouznete za vitríny a...“ Přitiskla si houbu ke rtům a začala ji přehnaně teatrálně oblizovat. „Mmm... mmm...“

„Ruth!“ postěžoval si Bertie. „Ty mají být k jídlu.“

„Mmm... mmm...“

Ze schodiště se ozval babiččin suchý hlas. „Chci vědět, co se tady děje?“

„No nic, já už musím!“ vyhrkla Joan a dala se na ústup dřív, než se začne vyptávat i zbytek rodiny. „Uvidíme se později.“

Za babičkou scházeli ze schodů i strejda Gus a teta Ada. „A kam to jdeš?“ ptal se strýček.

„Má rande!“ houkla na něj Ruth.

„Tak moment, to mě zajímá!“ zvolala teta Ada.

Joan se vyřítla z kuchyně. „Pak si všechno povíme!“ houkla na ně z chodby.

„A s kým?“ zaslechla Adu vyptávat se ostatních.

„S tím klukem, co se jí líbí!“ práskla Ruth.

Bertie se dal do zpěvu: „*Bude líbačka s idolem z prázdnin pod středověkýma textiliema!*“

Joan se rozesmála. „A dost! Ahoj!“ křikla a přibouchla za sebou dveře.

Když kráčela po Lexham Mews, ještě pořád se usmívala. Zatočila na Earl's Court Road a z ní na Kensington High Street. Léto bylo teplé a těžký vzduch sliboval další horký den.

Právě když Joan dorazila ke kavárně, přišla jí zpráva od Nicka. *Jsem v metru!* Joan se zhluboka nadechla, měla radost. Taky vyrazil s předstihem – skoro patnáctiminutovým. Kousla se do rtu. Nedokázala uvěřit, že s ním stráví celý den.

U pultu si objednala hrnek čaje a odnesla si ho ke stolu u okna. Dovnitř svítilo slunce a ona cítila jeho teplo ve tváři. Chystala se Nickovi odepsat a zrovna, když se do toho dala, ucítila závan vzduchu, jak se za ní otevřely dveře.

Pak se ozvalo ohlušující tříštění skla, po kterém by v jídelně v Joanině škole obvykle následoval přívál posměšků.

Před převráceným stolem stál muž s vytřeštěnými, zmatenými očima. Podlaha byla posetá střepy z rozbitých talířů a sklenic. Shlédl dolů na tu spoušť, jako by

si myslel, že to snad udělal někdo jiný. „Rád bych koupil kytici,“ zamumlal.

Číšník poblíž Joan zaúpěl. „Ten tu tak scházel.“ Zvýšil hlas a zavolal na svého kolegu. „Rayi, přines vysavač. Je tu zas ten opilec!“ Pak tomu muži unaveně řekl: „Tady si kytky nekoupíte. Už jsem vám to říkal. Květinářství tu není už roky.“

Joan pomalu vstala. Toho muže poznávala. „Počkejte, on není opilý,“ řekla číšníkovi.

Pan Solt byl soused její babičky, bydlel pár domů od toho jejího. Minulý týden stejně zmateně zabloudil k babi domů. Když si pro něj přišla jeho dcera Ellie, plakala. *Má demenci*, řekla Joanině babičce. *Když mamka loni umřela, hodně se to zhoršilo. Většinou ani neví, který je rok.*

„Pane Solte?“ Joan popošla k němu, pod podrážkami jí křupalo rozbité sklo. Střepy byly úplně všude. Pan Solt měl na nohou jenom měkké papuče, ve kterých byl naboso. Musel v nich dojít od svého domu až sem.

„Kde je to květinářství?“ Tvář pana Solta se zvrásnila zmateností. Byl to celkem hřmotný sedmdesátník s pleší a rozložitými rameny. Zrovna teď se ale krčil jako malý kluk. Vypadal, že je mu do pláče.

Joan se ho pokoušela jemně odvést mimo střepy. „Co kdybychom zavolali Ellie?“ navrhla mu. „Můžete spolu skočit koupit tu kytici a pak jít domů.“ Vrhla rychlý pohled na svůj telefon. Nick by tu měl být do deseti minut. „To je v pořádku,“ řekla přes rameno číšníkovi. „Zavolám jeho dceru.“

Váhavě se dotkla ramena pana Solta, ten ji ale k její úlevě nechal, aby ho odvedla od střepeů a pak i ven ze dveří.

Venku byl krásný den a na modré obloze nebyl ani mráček, což byla vzácnost. Bylo dost brzy, takže větší na obchodů měla ještě zavřeno.

„Pojďme se někam posadit,“ vyzvala Joan pana Solta. Když se ale rozhlédla, neviděla nikde poblíž žádnou lavičku. Rozhodla se tedy pro zídku mezi kavárnou a bankou, která s ní sousedila. „Nechcete se opřít o zeď, zatímco budeme čekat?“ nadhodila. Pan Solt zamrkal. „Počkáme tady,“ vysvětlila mu Joan. „Zavolám Ellie a počkáme tu na ni.“

Pan Solt stál na místě a bezvýrazně hleděl na Joan. V tu chvíli ji ovládl podivný nervózní pocit. *Stane se něco hrozného*, pomyslela si a pak začala uvažovat, proč ji taková věc napadla.

„Pane Solte?“ oslovila ho.

Pan Solt se zakymácel, jeho ruce vystřelily vzhůru a našly Joanina ramena. Ona instinktivně ucukla a jeho těžký stisk zesílil.

Joan se najednou zdálo, jako by spolu jakýmsi podivným způsobem zápasili, i když se pan Solt jen snažil získat zpátky ztracenou rovnováhu.

Otočila se a pokusila se nahlédnout oknem do kavárny, byla od něj ale odvrácená směrem k bance. V kavárně se tiše rozhučel nějaký motor. Vysavač. Joan se podívala směrem ke konci ulice, odkud měl přijít Nick. Kensington High Street byla ale prázdnější, než ji Joan kdy viděla.

Pan Solt pevně svíral její ramena. Joan se třáslы nohy úsilím, jak se ho snažila udržet. Trochu komicky jí to připomnělo, jak se jednou pokusila sama sundat matraci ze své postele, jenže ta na ni spadla a zavalila ji.

Musela křikem přivolat tátu, aby ji zpod ní vyprostil, a ten se mohl smíchy potrhát. Dokonce se musel zapřít o rám dveří.

Pokusila se zasmát. Znělo to hlasitě a nervózně. Neměla strach. To si opakovala. Ne tak úplně. Pan Solt byl prostě zmatený a snažil se chytit balanc. Za vteřinku budou oba zase v pohodě stát nohama pevně na zemi.

Přemýšlela, co o tom řekne Nickovi, až dorazí. *Tak si představ, co se mi stalo, než ses objevil! Pan Solt ztratil rovnováhu a já pak taky, takže jsme spolu chvíli tak podivně tancovali uprostřed ulice!*

Až na to, že pak Joan kolena vypověděla službu. „*Panne Solte!*“ vyrazila ze sebe. Pan Solt se zamračil. Na vteřinku se mu v očích mihla příčetnost. Zmateným pohybem od sebe Joan odstrčil. Zapotácela se a rozhodila rukama, aby se ho chytila za rameno, za košili nebo prostě za cokoli, co by jí pomohlo předejít pádu.

Zády bolestivě narazila do zdi za sebou a na okamžik uviděla jen modré nebe bez jediného mráčku.

A pak jako by se něco přepnulo.

Všechno zčernalo, jako by někdo cvakl vypínačem.

Joan slyšela svůj vlastní hlasitý dech. Cítila se naprosto dezorientovaná. Natáhla se do temnoty a pokusila se něčeho kolem dotknout a ve chvíli, kdy to udělala, se kolem ní prořítil záblesk světla tak prudce, že ucukla.

Zapotácela se. Ta světla byly reflektory auta.

Její oči už začaly přivykat okolí, navzdory tomu si ale připadala víc a víc dezorientovaná. Nedokázala pochopit, co to kolem vidí.

Na jedné straně ulice byla hamburgrárna. Joan ji dobře znala. Prošla kolem ní už nejmíň tucetkrát.

Pomalou se otočila. Za ní byla kavárna, zšeřelá a prázdná. Na okně byla cedule *Zavřeno*. Nikam se nepřesunula, uvědomila si. Pořád byla tam, kde předtím. Pořád stála přesně na tom samém místě, kde do ní pan Solt strčil.

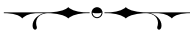
Jenže pan Solt byl pryč.

Joan vytřeštila oči. Ještě před chvilkou čekala na Nicka. Slunce jí svítilo do tváře. Bylo ráno.

Jenže oblohu, která byla ještě před okamžikem modrá, teď halila neproniknutelná čern. Zářily na ní hvězdy. A měsíc.

Byla noc.

DVĚ

Joan nevěřicně zírala na černé nebe. Nastala noc. Ne postupným stmíváním, ale ve vteřině, jako by kdosi přehodil přes celý svět deku.

Nedokázala to pochopit. Ještě před chvílíčkou čekala na Nicka a teď...

Chtěla se podívat, kolik je hodin, a najednou si s další vlnou zmatení všimla, že už v ruce nemá mobil. Matně si vzpomínala na to, že jí při všem tom zmatku vyklouzl z dlaně.

Kolem se prořítilo auto a zalilo ulici světlem. Místo, kam telefon dopadl, bylo prázdné. Joan zmateně zavrávala a o krok ustoupila.

Začínala se v ní sbírat panika. Měla se tu přece s Nickem sejít na snídani. Jenže kavárna zela prázdnotou, židle uvnitř byly naskládáné do komínků. Koutkem oka znovu zpozorovala ceduli *Zavřeno*.

Panebože, co se to stalo?

Pan Solt do ní strčil a pak... Joan se pokoušela rozpomenout. A pak už nic. Pak nebylo nic.

Za ní se ozvaly čísi hlasy, což ji přimělo otočit se. Byla to skupinka dívek, které s hlasitým štěbetáním a smíchem kráčely po Kensington High Street. Všechny byly vyfintěné a vzájemně se přidržovaly, aby se to-

lik nemotaly, jako by zrovna přecházely z jednoho večírku na jiný. „Jejda, promiň,“ řekla jedna z nich, která do Joan trochu drcla, když ji mýjela.

Joan se rozbušilo srdce, když se za nimi dívala. Bylo zjevné, že si prostě užívaly večer venku. Jim se nic divného nestalo.

Joan zavřela oči a úpěnlivě doufala, že až je zase otevře, bude svět v pořádku. Že bude ráno. Že Nick bude kráčet ulicí směrem k ní. Když oči ale otevřela, obloha byla pořád černá. Obchody měly pořád zavřeno na noc a jejich výlohy byly potemnělé. I počasí bylo jednoznačně noční. Teplota klesla ve stejném okamžiku, kdy svět potemněl.

Joan se štípla do paže. Vzduch byl studený. Země pod jejíma nohama byla tvrdá. Nebyl to sen.

Ale pokud to bylo skutečné... Joan se otočila k oknu kavárny za sebou. Visela na něm cedulka s otvírací dobou: od sedmi ráno do devíti večer. Pokud to byla pravda, pak to znamenalo, že jí v paměti chybí minimálně třináct posledních hodin.

Potlačila příval paniky. Sáhla do kapsy po telefonu, potřebovala mluvit s Nickem a říct mu, že je tady, pak si ale znovu vzpomněla, že mobil nemá.

Zase se do ní dala panika. Bylo toho na ni moc. Byla sama ve tmě a vůbec si nepamatovala uplynulý den. Najednou zatoužila vrátit se k babi. Cítila se, jako by byla zase malá holka – jako by upadla a zranila se. Jako kdyby to, že se dostane domů, znamenalo, že ji babička obejmě a všechno bude v pořádku.

Joan klopýtala po Kensington High Street a pak po Earl's Court. Všechny povědomé ulice se ve tmě zdá-

ly jiné. Obchody připomínaly prázdné schránky. Kolik bylo hodin? Měla pocit, že je hodně pozdě.

Co se to stalo? Copak omdlela? Zdrogoval ji někdo? Nebo si to všechno jen představovala? Každá možnost ji děsila víc než ta předchozí.

V divokém záchvatu paniky se zastavila a osahala si oblečení. S úlevou si uvědomila, že má pořád všechno na sobě, a je to navíc to oblečení, které si vybrala na rande s Nickem – letní šaty a sandály.

Je možné, že by byla náměsíčná? To se jí ještě nikdy nestalo.

Pod všemi těmi spekulacemi ale číhala další otázka – ta, na kterou se příliš bála pomyslet. *Co mi to pan Solt udělal?*

Dům pana Solta se tyčil na rohu Lexham Mews. Joan se od něj držela dál, protože měla strach, že by pan Solt mohl vyjít na zápraží. Rozběhla se, div na nerovné cestičce před domem nezakopla. Zbytek cesty domů běžela a nakonec ve tmě doklopýtala k babiččiným dveřím.

Otevřela je a zamkla je za sebou. Zkontrolovala zámek a pak pro jistotu ještě jednou. Když se otočila, čekala, že v domě bude ticho a tma. K jejímu překvapení ale z kuchyně vycházelo světlo. Někdo byl ještě vzhůru.

Babi seděla u kuchyňského stolu a pila kakao. V hrnci na sporáku se ho vařilo víc. Joan se zastavila ve dveřích, nevěděla, jestli nebude mít průšvih. Hodiny ukazovaly, že je něco po jedné ráno. Táta by vyšiloval, kdyby Joan zůstala tak dlouho venku, aniž by mu zavolala.

„Ahoj, zlato,“ řekla babi, aniž vzhledla. „Pojď se ke mně posadit.“ Joan si teď všimla, že na stole čeká ještě jeden hrnek kakaa. Kouřilo se z něj.

„Já...“ Joan nevěděla, co říct. *Babi, myslím, že mě zdrogovali. Nebo jsem se možná praštila do hlavy a omdlela jsem.* Ani jedno z toho jí nepřipadalo jako pravda. „Něco se mi stalo,“ vypravila ze sebe. „Někdo mi něco udělal.“

„Posaď se, broučku,“ řekla babi jemně. Přistrčila k Joan hrnek kakaa.

Joan se pomalu posadila a sevřela hrnek v dlaních. Byl hodně horký.

Babi vypadala v mdlém světle jemněji než obvykle. Měla na sobě flanelový župan a vlasy jí kolem hlavy vytvářely kudrnatou, šedivou svatozář. Čekala, až se Joan napije kakaa, a pak se zeptala: „Co se přesně stalo? Popiš mi to.“

Joan se pokusila rozpomenout a znovu se v ní vzdmula panika. V paměti jí chyběl celý jeden den. Nebylo tam nic. „Pan Solt mi něco udělal,“ řekla. „Něco mi udělal. On... do mě strčil a já jsem se bouchla o zeď. A pak...“ Znovu v paměti narazila na prázdné místo. „A pak už si nic nepamatuju.“ Ta slova se z ní vyřinula. „Babi, já se nepamatuju na nic, co se stalo od dnešního rána.“

„Strčil do tebe.“ Babička zněla příjemně klidně. „Strčila jsi do něj taky?“

„Cože?“ zeptala se Joan. Byla to tak nečekaná otázka, že chvíli vůbec netušila, co na ni odpovědět. „Ne.“

„Ale dotkla ses ho.“ Babička se jedním prstem dotkla své šíje. „Tady.“

Joan užuž začínala protestovat, pak si ale vzpomněla, jak rozhodila rukama, aby získala rovnováhu. Živě si pamatovala, jak hrana její ruky narazila do krku pana Solta.

„Byl den,“ řekla babička. „A pak byla noc a mezi tím nic.“

Joan na ni zírала. Přesně tak to bylo. „Něco mi udělal,“ šeptla.

„On ti nic neudělal,“ řekla babi. „To tys něco udělala jemu.“

„Cože?“ vyhrkla Joan.

„Zlatíčko, řekla jsem ti, co jsme, když ti bylo šest.“

Joan zavrtěla hlavou. Nedokázala spustit oči z babiččiny tváře.

Babi se k ní naklonila blíž. „Jsi nestvůra, Joan.“

Kakao na sporáku dál bublalo. Joan slyšela tikot hodin. Celý svět se zúžil na babiččiny zelené oči.

„Myslíš to, že umím nechat věci mizet?“ zeptala se. „Nechat je zmizet a zase se objevit?“ Nebyla v tom moc dobrá. Tahle její schopnost se v průběhu let horšila. Babi a strejda Gus dokázali nechat zmizet celé malby, Joan se ale nikdy nezmohla na nic většího než mince.

V nažloutlém kuchyňském světle se babiččiny oči leskly tak, že připomínaly kočičí. „To je schopnost rodiny Huntových,“ řekla. „Každá rodina má svou vlastní schopnost. Jedno ale mají všechny nestvůry společné. Dokážeme cestovat. To jsi udělala.“

„Jak cestovat?“

„Lidé jsou ukotveni v čase,“ řekla babi. „Nestvůry ne. Ukradla jsi tomu muži čas a využila jsi ho, abys

podnikla cestu mezi dnešním ránem a nocí. Podnikla jsi cestu časem.“

Joan se chtěla rozesmát. Chtěla, aby se rozesmála babi. Ta na ni ale jen dál zírala. „O čem to mluvíš?“ zeptala se.

„O životě,“ vysvětlila babi. „Ukradla jsi tomu muži několik hodin života.“

„Ne,“ odporovala Joan. Nechápala to.

„Nevzala sis moc,“ ubezpečila ji babička. „Tak půl dne. Zemře tedy o půl dne dříve, než by měl.“

„Ne!“ Krást lidem život... Joanina rodina se vždycky označovala za nestvůry, od babi to ale znělo, jako by skutečně byli *nestvůrami*. Jako by se pásli na lidech. Jistě, sem tam nějakou maličkost ukradli. Ruth uměla sponkou otevřít zámek na kolo. Bertie se občas zadními dveřmi vplížil do kina. Nebyli ale žádné *nestvůry*.

„Nic takového jsem neudělala,“ odmítla Joan. „Neukradla jsem mu život. To bych neudělala. Nikdo z nás. A cestování časem? No... to je prostě...“

V tu chvíli si všimla klobouku strejdy Guse, který byl položený na kuchyňské lavici. Byl jako všechny jeho klobouky: nádherně udržovaný. Tenhle měl kaštanovou barvu a sytě hnědou stuhu. Gus byl hubený muž a se svými ostře střiženými obleky a klobouky vypadal tak trochu jako z padesátých let. Dokonce i jeho vlasy byly staromódní: hladce ulíznuté a rozdělené na straně pěšinkou.

Joan přemítala o tom, co měla včera ráno na sobě teta Ada. Ada se vyznačovala poněkud eklektickým šatníkem a Joan se to vždycky moc líbilo. Včera byla vzhůru už brzo a na sobě měla opravářský overal a ve vlasech šátek s uzlíkem na temeni. Den předtím si vzala

bílé šaty, které by se báječně hodily na zahradní party z dvacátých let minulého století.

Jako by se chystala cestovat časem do dvacátých let a zúčastnit se zahradní party.

Joan se odsunula od stolu. Zaskřípání její židle po podlaze ostře prořálo ticho.

„Joan,“ oslovila ji babi.

Pevně se chytila okraje stolu. Znovu zavrtěla hlavou. Vlastně ani nevěděla, co se snaží popřít.

Babi jí něco podávala. Byl to mobil, který při potyčce s panem Soltem upustila. Displej byl naprasklý.

„Nezapomeň na naše pravidlo,“ řekla babi. „Nikdo nesmí vědět, co skutečně jsme. Co jsi ty. Nikomu nesmíš o nestvůrách nikdy říct.“

Nahoře našla Joan svůj pokoj ve stavu, v jakém ho ráno zanechala – s rozestlanou postelí a pyžamem pohozeným na polštáři. Zírala na svůj telefon, přes jehož displej se táhla dlouhá, zubatá prasklina. Někdo ho vypnul. Babi věděla, že má dnes večer počkat, dokud se Joan nevrátí, a zjevně taky věděla, jak získat její telefon. Joan naprázdno polkla.

Zase mobil zapnula. Když se rozsvítil, cítila se, jako by jí někdo vychrstl na hlavu kbelík ledové vody. Byly tam zprávy od Nicka.

Najednou jí bylo do pláče. Tolik toužila strávit s ním den, a nakonec o tu schůzku přišla. A nejen to, navíc mu ublížila. Vykašlala se na něj.

Se sevřeným hrdlem začala pročítat esemesky. První z nich byla ta, kterou si přečetla už ráno. Ta, na kterou se chystala odpovědět, když se objevil pan Solt.

Jsem v metru!

Tak jsem tady!

Je všechno v pohodě? Platí ta snídaně?

Joan, jsi v pořádku?

Joan naprázdno polkla, v krku měla knedlík. První zpráva byla odeslána v 7:39, poslední v 18:23. Zírala na svůj mobil a netušila, co by měla odpovědět. Nakonec se rozhodla pro:

Promiň, mrzí mě to. Vlezla mi do toho rodinná záležitost.

Ukradla jsi tomu muži čas, řekla babi, a využila jsi ho, abys podnikla cestu mezi dnešním ránem a nocí. Podnikla jsi cestu časem.

Joan se ztěžka posadila na postel. Prvotní instinkt jí velel schovat hlavu do dlaní a odstínit tak všechno kolem. Tohle přece nemohla být pravda. Neunesla by, kdyby byla.

Babi řekla, že Joan ukradla panu Soltovi čas a že kvůli ní teď umře dřív, než by měl. Ale to přece nemohla být skutečnost. Joan by mu neublížila. To by nikdy neudělala.

A to ostatní bylo... prostě nemožné.

Ale budík na jejím nočním stolku hlásal, že je čtvrt na dvě v noci. To skutečné bylo. A Joan z kavárny odešla ani ne před hodinou. To byla taky realita.

Nestvůry. Joanina rodina si tak vždycky říkala. Proč jí jen nenapadlo zeptat se na důvod?

Sledovala blikání budíku. Minuty ubíhaly stejnou rychlostí jako obvykle. Tři čtvrtě na dvě. Dvě třicet. Připadalo jí nepřírozené být takhle bdělá takhle pozdě v noci. Měla pocit, že má jet lag.

Ta myšlenka s sebou přinesla vzpomínky. Třeba na to, jak byla Ruth v jednu chvíli celá nabuzená a o ho-

dinu později dost vyčerpaná na to, aby padla do postele a prospala celou noc. Jak byl Bertie schopný se třeba pětkrát denně převléct.

Ruth a Bertie... Pokud to byla pravda, museli to celou dobu vědět. I oni kradli lidem život. *Zemře tedy o půl dne dříve, než by měl*, řekla babi o panu Soltovi. Vypadalo to, jako by jí to bylo úplně jedno. Jako by opravdu byla nestvůra. Ta myšlenka byla nesnesitelná.

Půl sedmé ráno. Půl osmé ráno. Někdy tou dobou musela Joan usnout.

Zdálo se jí, že je znova před kavárnou s panem Solttem. Jenže tentokrát, když do ní strčil, se k němu otočila, popadla ho za krk a stiskla. Dusil se a snažil se bránit, i když byl ale veliký, ona byla tentokrát silnější než on.

A pak se den jako cvaknutím vypínače proměnil v noc.

Z temnoty se ozval hlas pana Solta. *Jsi nestvůra*.

Joan se leknutím probudila. Závěsy byly roztažené a obloha až oslnivě jasná. Joan se dotkla svého vlastního hrdla, a když polkla, cítila, jak se jí pod dlaní křehce vzedmulo. Co to bylo za sen? Kdo může mít proboha takovéhle sny?

Dole v kuchyni seděla Ruth a pojídala toust s pomazánkou Marmite. Hodiny v kuchyni ukazovaly půl čtvrté. Joan nevěděla, co si o tom myslet. Ruth snídala. Venku byl jasný den. Hodiny ukazovaly půl čtvrté. Nepasovalo to k sobě. A pak se její časový smysl rázem přeorientoval: bylo půl čtvrté odpoledne.

Ruth vzhlédla. „Hele!“ řekla. „Nemůžu uvěřit, žeš mě nevbudila, když jsi přišla domů! Koukej mi říct všechno o svém rande s tím sexy nerdem! Vyklop to.“ Zněla

tak normálně, že se Joan už zase cítila dezorientovaná. „Bylo to skvělý?“ ptala se Ruth. „A jestlipak jste se...“ Našpulila rty v přehnaném polibku.

„Propásla jsem to,“ slyšela Joan samu sebe říkat.

„Jak jako propásla?“ Ruthino pobavení bylo to tam. „Tys propásla to rande? Jak to myslíš? Vždyť ses tolik těšila.“

Joan na ni zírala. Ruth měla natupírované vlasy, její sako mělo výrazné ramenní vycpávky a make-up měla trochu rozmazaný. Jako by se právě vrátila z kostýmové party ve stylu osmdesátých let.

Nebo přímo z osmdesátých let.

„Je to pravda, že jo?“ vyslovila Joan pomalu.

Ruth se začínala mračit. „Co je pravda?“

„Jsme nestvůry,“ řekla Joan. „Opravdové nestvůry. Naše rodina krade lidem život.“

Nedokázala spustit oči z Ruthiny známé tváře. Občas v létě bydlely v jednom pokoji. Neustále se hádaly kvůli hloupostem a zase se usmířovaly. Občas zůstaly celou noc vzhůru a povídaly si. Joan se dusivě sevřelo hrdlo. *Zasměj se*, prosila v myšlenkách Ruth. *Prosím. Nebo se zatvař zmateně. Nebo to popři. Řekni mi, že jsem se totálně zbláznila.*

Prosím tě, Ruth. Prosím. Řekni mi, že to není pravda.

Ruth otevřela pusu a zase ji zavřela, jako by si nebyla jistá, jak odpovědět. Bylo zvláštní vidět ji tak nejistou. Obvykle ke všemu přistupovala velmi sebevědomě. „Někdo ti to řekl?“ vypravila ze sebe nakonec.

Joan se v břicho usídlila hrůza. Byla to pravda. To, co babi řekla včera v noci, byla pravda. „Proč jsi mi nic neřekla?“ vyrazila ze sebe.

Ruth se z obličeje vytrácela barva. „Joan...“

„Kradla jsi život jiným lidem?“ štěkla Joan. „A babi? A Bertie?“ Celá Huntovic rodina. Joanin žaludek zaprotestoval, jako by se měla co nevidět pozvracet. „Ruth, to není správné! To je přece zvrácenost! Je to špatné!“ V hlavě se jí zrodila děsivá myšlenka. „Ukradla jsi někdy život mému tátovi? Nebo mně?“

Sestřenice se zatvářila šokovaně. „Jistěže ne. Jak si můžeš něco takového myslet?“

Joan couvala zpátky do chodby. Žaludek se jí stáhl. Měla pocit, že se snad doopravdy pozvrací.

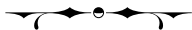
„No tak!“ řekla Ruth. Trochu neohrabaně se zvedla ze židle. „Kam to jdeš? Měla by sis promluvit s babi, jo?“

„Promluvit si s babi?“ vyhrkla nevěřičně Joan. „Nechci mluvit s nikým z vás.“ Potřebovala se dostat ven z tohoto domu. Potřebovala se dostat pryč od své rodiny.

„Joan...“

„*Ne!*“ Zlomil se jí hlas. Ucouvla ještě dál. „Už nikdy nechci nikoho z vás vidět!“

TŘI

Minulé noci se Joan prořítla kolem domu pana Solta se strachem z něj. Právě teď kolem procházela se zahábeně skloněnou hlavou. *On ti nic neudělal*, řekla babi. *To tys něco udělala jemu.*

Joan si zničehonic začala zoufale přát, aby mohla jet domů – doopravdy domů. Ne k babi, ale k tátovi do Milton Keynes. Její otec byl ale na dovolené v Malajsii na návštěvě u druhé části Joaniny rodiny. Dům jim hlídal tátův kamarád.

Měla pocit, jako by vykročila z opravdového světa. V něm byl táta v Malajsii a Joanini kamarádi si užívali druhou půlku letních prázdnin.

Jenže tady... tady Joanina rodina celou tu dobu kradla lidem čas a Joan o tom neměla ani tušení. V tomhle světě někomu včera ukradla čas i ona sama.

Joan zabočila do ulice sousedící s babiččinou a uvědomila si, že nemá tušení, kam to jde. Kdyby zavolala tátovi, kdyby se pokusila odjet zpátky domů do Milton Keynes, kdyby zavolala nějaké kamarádce, musela by čelit otázkám. Otázkám, na které nedokázala odpovědět.

Neměla kam jít a po chvíli si uvědomila, že kráčí směrem k Holandskému domu, muzeu, kde dobrovolničila. K Nickovi.

Holandský dům stál na rozlehlém pozemku v Kensingtonu a byl zrestaurován a přeměněn v živé muzeum. Každá místnost byla dokonalým znovuvytvořením domu z vrcholu georgiánské éry. Historici v kostýmech jím prováděli turisty a vyprávěli jim o tom, jak obyvatelé domu kdysi žili. Venku se rozprostíraly zahrady jako stvořené pro pikniky a bludiště z živého plotu pro děti.

Joan tu pracovala jako dobrovolnice tři dny každý týden od začátku léta. Její práce zahrnovala především úklid a zahradničení, Joan ji ale zbožňovala. Dějepis byl ve škole její nejoblíbenější předmět. Zatímco její kamarádky mluvily o herectví a zpěvu, Joan snila o tom, že bude jednou pracovat v muzeu.

Kráčela po známé trase směrem k Holandskému domu. Svět kolem ní se zdál až surreálně normální. Prázdné skořápky podél ulice Earl's Court už zase vypadaly jako obyčejné obchody, dokonce i včerejší modrá obloha zmizela a v Londýně už zase panovalo typické šero. Bylo to, jako by se včerejšek nikdy nestal.

Joan došla na Kensington High Street. Železná brána k Holandskému domu na protější straně ulice byla otevřená dokořán. Bylo pozdní odpoledne a davy turistů už se valily z domu ven vstříc Kensingtonu.

Bylo zvláštní kráčet proti proudu. Joan měla pocit, jako by šla špatným směrem. Možná to tak bylo. Co Nickovi vlastně řekne, jestli ho uvidí? Muselo mu připadat, že vyignorovala jeho zprávy a vykašlala se na něj. Dnes propásla svou směnu, aniž by předem zavolala, že nedorazí. Co když s ní ani nebude chtít mluvit? Při té myšlence naprázdno polkla.

Zatímco postupovala po jilmy olemované příjezdové cestě k domu, míjeli ji turisté s piknikovými košíky a suvenýry z občůdku. Kolem běhaly děti mávající pěnovými meči, rodiče kráčeli o něco více nevzrušeně pár kroků za nimi.

Holandský dům se před Joan jako obvykle vynořoval kousek po kousku. Nejprve zahlédla skrz závoj stromů červené cihly, pak bílé dřevěné trámy a lesklá okna a nakonec cestička vyústila k hladkému trávníku a dům se před ní zjevil v celé kráse.

Živé muzeum Holandského domu bylo sídlo z červených cihel porostlé břechťanem. Střecha měla lehce sedlový tvar a vystupovalo z ní několik vížek a na trávníku před domem byla fontána, kolem které se procházeli pávi.

Joan teď stála na kraji trávníku. Z nějakého důvodu čekala, že dům bude vypadat jinak. Byl ale úplně stejný jako před dvěma dny. Celý svět vypadal stejně. Babiččina kuchyně i ulice Earl's Court. To Joan se změnila.

Teď totiž věděla, že pod rouškou obyčejného Londýna číhají nestvůry.

Joan vyšla po schodišti, které využíval personál. Okny dovnitř pronikalo odpolední světlo a vzduch voněl po sluncem zahřáté leštěnce a dřevu.

Nick pracoval v knihovně. Byl to podlouhlý prostor podobný galerii, který se táhl skoro po celé šíři domu. Zdi lemovaly police na knihy a olejomalby. Z jednoho konce galerie byl výhled do francouzské zahrady, z druhého do předního dvora.

Joan ve dveřích zaváhala. Nick stál zády k ní. Pracoval o samotě, otíral rám obrazu měkkým hadříkem. V knihovně bylo trochu horko a on měl rukávy vyhrnuté do ohbí loktů. Joan nedokázala spustit oči z proužku jeho holé kůže mezi límcem a linií vlasů. *Dotkla ses ho tady*, řekla babi o panu Soltovi.

Ten surreálný pocit byl teď ještě intenzivnější. Joan si pamatovala, kdy se s Nickem potkala poprvé – byl to její úplně první den tady. Toho rána davy v domě houstly a houstly, až se zdálo, že si snad polovina Londýna na pozemcích dělá piknik nebo si vzájemně šlape na paty v bludišti. Během své přestávky na oběd se Joan uchýlila do domu, vystoupala po zadním schodišti a ocitla se v knihovně. Zavřela tehdy oči a vdechla vůni papírů a knih vázaných v kůži. Ostře pocítila dočasnou úlevu.

Prkna v podlaze zavržala, a když otevřela oči, zjistila, že do knihovny právě vstoupil nějaký kluk. Mohl být o něco starší než ona – odhadla ho tak na sedmnáct. Při prvním pohledu ji napadlo, že je prvoplánově hezký: ostře řezané rysy, tmavé vlasy a hranatá čelist. Pak se na ni podíval a Joan měla náhle pocit, jako by se přes ni převalila vlna horka, jako by vstoupila do cesty slunečnímu paprsku.

Později zjistila, že je laskavý. Že nikdy nelže. Že s každým mluví se stejným respektem a zájmem.

Teď Joan přenesla váhu z nohy na nohu a prkna v podlaze zaskřípala. Minulost a přítomnost se na okamžik překryly a Nick se otočil.

Joan se na chvílku zastavilo srdce, když se jeho tmavé oči střetly s jejími. „Hrozně mě to mrzí,“ řekla. „Hrozně mě mrzí, že jsme se včera nepotkali.“

Nick si prohrábl vlasy. V určitém světle byly skoro černé – jejich kamarádka Astrid o nich prohlašovala, že jsou darcyovsky černé. Okno za Nickem je zesvětlovalo. „To je v pohodě,“ řekl. Ta slova zněla obyčejně, byl v nich ale zranitelný podtón. Vypadalo to, že je na odmítnutí připravený.

„Objevila se určitá rodinná záležitost,“ řekla Joan. Nebyla to tak úplně lež, rozhodně to ale jako lež znělo. „A... a omlouvám se, že jsem ti neodpovídala na zprávy. Ztratila jsem mobil...“ Slyšela, jak její hlas utichl. *Ale pak jsem ho zase našla.*

Nikomu nesmíš o nestvůrách nikdy říct, kladla jí na srdce babi. Joan poprvé napadlo, jestli tohle tajemství už navždy bude stát mezi ní a lidmi, na kterých jí záleží. Nickem tady a tátou doma.

Představovala si, jak na ni Nick v kavárně čeká. Neodpověděla mu ani na jednu zprávu. Ale znala ho. Určitě tam seděl celou věčnost, jenom pro jistotu. Jak dlouho trvalo, než mu došlo, že se neukáže?

Jsi v pořádku? ptal se v poslední zprávě.

Představovala si, jak si připadal, když od ní v noci dostal tu úsečnou zprávu. *Vlezla mi do toho rodinná záležitost.*

„Joan...“ Nick tam pořád stál a čekal na další vysvětlení. Teď Joan sledovala, jak mu pomalu, ale jistě začalo docházet, že mu žádné lepší zdůvodnění neposkytne. Zatvářil se, jako by ho to bolelo.

Dole se zavíraly dveře. Směrem k hlavnímu vchodu dusaly několikery páry nohou. Poslední dnešní turisté odcházeli z domu.

Joan si promnula rukou obličej. Bylo toho na ni moc.

Potřebovala dělat něco opravdového. „Možná bych mohla...“ Trochu trapně ukázala na hadřík, který Nick třímal v ruce. Zamrkal na něj, jako by zapomněl, že ho drží. „Mohla bych to tu dodělat. Víím, že tím tu propásnutou směnu nevy nahradím, ale...“

Nick se na ni pátravě zahleděl. „To nemusíš.“

„Nebude to trvat dlouho,“ opáčila. Popošla ke krabici s čisticími prostředky. Cítila na sobě Nickův pohled, když se v ní přehrabovala a hledala druhý hadr. Chovala se divně a věděla to. Jen tím odsouvala nevyhnutelné.

Rám obrazu byl ze dřeva a byly v něm vyryté drobné růže. Joan ho čistila tak, jak je to učili, a snažila se dostat prach ze všech zákrut a záhybů, ovšem tak, aby se nedotkla samotné malby. Kolem panovalo těžké ticho. Celá napjatá čekala, až Nick řekne: *Fakt jsi mi ublížila. Není to v pohodě, Joan.* Nebo možná prostě odejde.

Zaslechla jeho kroky. Šel pomalu, tak jako ona k panu Soltovi. Neodcházel.

Zastavil se vedle ní. Byla si přehnaně vědomá jeho přítomnosti: široká ramena a hranatá čelist. „Joan?“ Jeho hlas připomínal tiché dunění. „Co se včera stalo?“

Cítila, jak se jí sevřelo hrdlo. Přemítala o tom, jak často to její rodina dělala. Kolik života si její příbuzní nakradli – a od koho? Kradla snad Ruth čas jejich sousedům? Lidem, které Joan znala? Na jednu jedinou vteřinu jí hlavou blesklo bezohledné přání, aby se Nickovi mohla se vším svěřit. Vždycky se poté, co si s ním promluvila, cítila líp. A to, co jí včera řekla babi, bylo tak děsivé, že si rozhodně potřebovala s někým promluvit. Nickovi to ale nemohla prozradit. Byl to člověk

a babi jí včera připomněla to pravidlo: *Nikomu nesmíš o nestvůrách nikdy říct.*

Dole se spolu zaměstnanci loučili. Další dveře se zavíraly. Lidi odcházeli domů. „Přišla jsem ti jen povědět, že mě to mrzí,“ donutila se Joan vykoktat. Tolik se jí svíralo hrdlo.

Teď si uvědomovala, že sem vůbec neměla chodit. Nevěděla, na koho se obrátit, rozhodně to ale neměl být Nick. Pravdou bylo, že včera v noci vkročila do podivného a nebezpečného nového světa. A Nick do něj nepatřil.

Dlouho neodpovídal. Joan sledovala, jak se mu ve tváři míhají emoce. Uhodl snad, že až Joan odejde, už se nikdy nevrátí?

Bolel ji hrudník. *Líbí se mi,* řekla předtím Ruth. Jenže tohle nebylo to, co cítila. Když se s ním setkala, bylo to, jako by ho poznala už z minula. Jako by ho znala celý život. A když ji pozval na rande, zdálo se jí, jako by se otevřela nějaká její nová součást. Předtím ani netušila, že by se kdy mohla takhle cítit.

Představa, že by teď odešla a už ho nikdy neviděla, způsobovala, že jí pukalo srdce. Věděla ale, že to musí udělat. Zнала se. Nedokázala by mu lhát. Už přece zažila to bezohledné, unáhlené nutkání svěřit se mu. Cítila ho i teď.

„Joan,“ oslovil ji Nick. Stáli tak blízko u sebe. „Nedělej to.“ V jeho tmavých očích bylo něco syrového. „Neodcházej takhle.“ Takže to vážně uhodl.

Musím, pomyslela si Joan. *Když jsem s tebou, neovládám se. Bojím se, co bych ti mohla prozradit. Děsí mě, co jsme.*

Když ale zaprosil, Joan se přistihla, jak přikyvuje.

Personál nesměl v domě zůstat po zavíračce. Joan měla z porušení toho pravidla podivný pocit – obvykle se do puntíku řídila všemi předpisy a Nick byl zrovna takový. Odebrali se do vzdálenější části knihovny, kde se usadili bok po boku na dřevěnou podlahu pod oknem – tam, kde nehrozilo, že něco zničí.

Nick ze své tašky vylovil oříškově-čokoládovou tyčinku a položil na zem svoje sako jako provizorní piknikovou deku. „Nerad bych tu nadrobil,“ utrousil s posvátnou úctou. Když sako rovnal, límec se mu odchlípl od krku a Joan se ze všech sil snažila nedívat se na jeho bledou kůži.

Když jí podával čokoládu, otřely se jeho prsty o její. Joan potlačila ucuknutí. Když se dotkla krku pana Solta, připravila ho tím o čas. Nikdy by si neodpustila, kdyby takhle ublížila i Nickovi.

V tiché shodě se během hovoru vyhýbali včerejšku. Místo toho se věnovali nejisté lehké konverzaci. „Pracoval jsi dneska na zahradě?“ zeptala se Joan. Znělo to přesně tak trapně, jak se ona sama cítila.

V Nickových očích byla stovka nevyslovených otázek, ale odpověděl jí. „Pořád dělám tu inventuru pro pojišťovnu.“ Narodil se v Yorkshiru a pořád měl lehký severský přízvuk, který byl patrnější, když byl Nick unavený. Joan ho teď zaslechla. „Katalogizoval jsem inventář toho pokoje, co máš ráda – s těmi malinkatými obrazy.“

„Pokoj miniatur,“ kývla Joan. Katalogizace všech tamních kuriozit mu musela zabrat celé věky. Na takovou práci byli potřeba dva lidi a on ji musel dneska celou udělat sám. Není divu, že je unavený. Sklopila oči

k podlaze. Připadalo jí, jako by její vina byla živoucí stvoření obývající její nitro. Včera ublížila panu Soltovi. A Nickovi taky. Možná nechtíc, ale i tak. Tohle tedy nestvůry dělají?

Zatímco pokračovali v tom trapném hovoru, byl vzduch mezi nimi plný nevyřčeného. Rozhovor, který spolu nevedli, byl hlasitější než ten skutečný.

Joan si přitáhla kolena k sobě. Dům kolem nich byl tišší a tišší, dokud veškeré povrzávání podlahy neustalo. Zbyli uvnitř sami.

Na opačné straně pokoje halilo pozdně odpolední slunce do své záře polozaprášené obrazy. „Nedoleštila jsem ten rám,“ uvědomila si Joan. Zbývala jim ještě tak půlhodinka práce. „Udělám to, než odejdeme.“

Nickův hlas zněl něžně. „Já to zítra dodělám.“

Zítra. Joan nevěděla, jak uvažovat o zítřku. Skoro si neuměla představit ani dnešní večer. Zvrátila hlavu dozadu a opřela se temenem o zeď. Malba byla skoro v životní velikosti, odtud jí ale připadala jako miniatúra. Byl to portrét muže v loveckém oděvu z regentské éry. Pózoval pod dubem s povýšeně vystrčenou bradou.

Nick sledoval Joanin pohled. „Astrid mu říká Koucourek von Štabajznov,“ prohodil a Joan to tak překvapilo, že se rozesmála. Ale upřímně řečeno jí ten muž na portrétu vždycky připadal především krutý. U nohou mu leželo mrtvé tělo lišky. Špičkou boty jí šlapal na krk. Umělec vykreslil jeho oči jako chladné a dravé. „Prý tenhle dům kdysi vlastnil,“ nadhodil Nick.

Joan si představila všechny ty prázdné pokoje kolem nich. „Dokážeš si představit, jaké to muselo být, když